

El fals reformador

Dc, 21/02/2018 per Catalunya Religió

(Jordi Llisterra-CR) "El fals reformador es retroalimenta amb l'aprovació dels seuaços, tan facciosos com ell". Són "guies cecs que guien altres cecs". Aquesta és l'alerta que va obrir el II Simposi Internacional sobre Reforma i Reformes en l'Església, que es fa aquest dimecres i dijous a la seu de l'Ateneu Universitari Sant Pacià de Barcelona.

La intervenció inicial del jesuïta **Germán Arana**, rector del Seminari Pontifici de Comillas de Madrid, va ser molt contundent contra els falsos reformadors: els "corifeus i aduladors que generen un pensament sectari que, encara que inicialment es mostra generador de canvi, finalment és només distracció" i els promotors de "reformes que enlloc de construir han debilitat la comunió eclesial".

Segons Arana, "el fals reformador contempla la reforma de l'Església des de l'atalaia de la superioritat: són els altres els que s'ha de reformar, no ells". És una "perspectiva fatal" que només es cura amb "la humilitat que ens recol·loca en el nostre lloc davant de Déu i dels germans". La humilitat és l'element imprescindible "per convertir-nos en col·laboradors del disseny de Déu".

Com a exemple va citar com, davant de les males conductes dels sacerdots, els darrers papes han utilitzat un "caràcter inclusiu" en les seves crides a la conversió, "evitant sempre la hipocresia de col·locar-se fora d'aquest imperatiu".

Nostàlgics i radicals

Germán Arana, persona molt propera al papa **Francesc** i expert en acompanyament espiritual, també va situar els extrems de les reformes eclesials entre "els nostàlgics d'una cristiandat configuradora d'usos i costums socials" i aquells pels qui "la minoria social de l'Església és en si mateixa un criteri d'autenticitat".

"El més important no és la imposició social de l'Església, ni tampoc fer bandera de la seva minoritat", va concloure. Per contra, "en la segona meitat del segle XX han sorgit grups cristians massa atrets per la brillantor del poder", grups que "no n'ha tingut prou en escalar en la cúpula política, sinó que també han pretès fer-ho en l'esfera eclesiàstica". Alhora, no sempre "una minoria profètica de caràcter radicalment contracultural serà el germen d'una veritable reforma".

Pastoral de l'essencial

La reforma autèntica segons Arana és "la conversió només a Jesucrist". Com a mostra, el testimoni dels sants, que "ens remetent a la bona notícia de Jesucrist". Una manera de detectar aquests veritables reformadors és veure si "la seva manera d'estimar és tant connatural que l'ofereixen com si res" i si són "vides que ens retornen al valor de l'essencial".

Per això, ha destacat la importància de centrar-se en la "pastoral de l'essencial". Un model que el papa Francesc afirma amb "el desbordament de la misericòrdia divina amb els més desvalguts".

Segons Arana, "la reforma de l'Església no consisteix en la implantació d'un pla estratègic per recuperar el prestigi social". Perquè "el rostres de l'Església es rejuveneix en la mesura que es fa més servidora i propera".

Reforma i reformes

El [Simposi Internacional sobre Reforma i de Reformes en l'Església](#) planteja el testimoni de santedat i la sinodalitat com a claus de la reforma eclesial. També dedica les sessions de tarda al protagonisme dels joves. El rector de l'Ateneu Sant Pacià, **Armand Puig**, ha destacat en l'obertura que "la reforma de l'Església ha de passar per l'Evangelí i l'adhesió personal a Jesús: sinó, no hi ha reforma".